

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 111/2015
25.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Е.К. из С., I.К., из N., W.D. из N., H.S. из N., које заступа мр З.Б., адвокат из Н.С., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 13195/14 од 16.12.2014. године, са противном странком Агенцијом за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 25.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА** пресуда Управног суда 22 У 13195/14 од 16.12.2014. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом I диспозитива одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд број 46-037617/2014 од 16.09.2014. године, којим је одбачен захтев тужилаца поднет дана 02.03.2014. године, заведен под бројем 46-037617/2014 за враћање одузете имовине, односно обештећење имовине, бившег власника D.N. из З., као неуредан. Ставом II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву, као и у тужби, подносиоци наводе да су Агенцији за реституцију накнадно, након подношења захтева за враћање имовине доставили дана 03.04.2014. године одлуке о одузимању имовине од бившег власника D.N., а оспореним закључком донетим 16.09.2014. године је одбачен захтев због недостатка ових доказа, пуних пет месеци након што су наведене исправе стигле туженом органу. Указују да ни тужена ни суд нису имали у виду да подносиоци захтева, објективно, без своје кривице, а искључиво због непоступања у законском року архива Војводине по њиховом захтеву за достављање исправа о одузимању имовине нису могли уз захтев да доставе законом прописану документацију. Истичу да су оспорени закључак и побијана пресуда донети

супротно одредбама Закона о општем управном поступку у погледу отклањања недостатака захтева за враћање одузете имовине, што је имало за последицу губитак права без тужиоаче кривице. Предлажу да суд захтев уважи и укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка, Агенција за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Београд, у остављеном року није доставила одговор на захтев, већ само списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је по оцени Управног суда одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужилаца као неуредан, будући да нису испуњени услови из члана 42. став 7. Закона о враћању имовине и обештећењу. Ово стога јер тужиоци у захтеву нису навели обавезне податке, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл, као ни доказ о постојању правне везе са бившим власником и то решења о наслеђивању, односно други доказ на основу ког се на несумњив начин може утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником. При том је побијаном пресудом суд ценио наводе тужилаца изнете у тужби да су дана 03.04.2014. године, доставили туженој све одлуке о одузимању имовине бившег власника, али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку законитости оспореног закључка, будући да сви докази морају бити приложени иницијално уз захтев, а уколико нису приложени, захтев се одмах одбацује сагласно члану 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује на то, да Управни суд није правилно ценио наводе тужбе, прихватајући разлоге образложења оспореног закључка, при чему се из образложења закључка Агенције за реституцију Републике Србије од 16.09.2014. године види да тужена није ценила накнадно достављене доказе дана 03.04.2014. године иако је исте поседовала пре одлучивања по поднетом захтеву. Како тужена пре доношења оспореног закључка није утврдила чињенично стање уз оцену свих доказа које је поседовала пре доношења одлуке уз навођење разлога који су били одлучни при оцени доказа, то се закључивање из побијане пресуде да накнадно достављене одлуке о одузимању имовине бившег власника нису од утицаја на другачију одлуку законитости оспореног закључка не може прихватити као правилно.

Суд је ценио и остале наводе захтева и налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС"

111/09) одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 25.02.2015. године, Узп 111/2015

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа-судија,
Олга Ђуричић,с.р.